

APOSTOLINEN SUKSESSIONI

Pekka Ervastin esitelmä 21.9.1924

Viime sunnuntaina puhuimme apostolisesta suksessionista historialliselta kannalta ja henkiseltä kannalta, arvostelimme sitä henkiseltä kannalta. Ja koska mahdollisesti on läsnä tänään semmoisia, jotka eivät olleet viime sunnuntaina, olkoon niille lyhyesti sanottu, mikä apostolinen suksessioni on, sillä ei ole sanottu, että tämä asia on ennestään tuttu. Apostolinen suksessioni on roomalaiskatolisen kirkon opin mukaan sitä, että roomalaiskatolisten piispain sarja on peritty apostoliselta ajalta. Tämän opin mukaan apostolit ovat vihkineet ensimmäiset piispat ja he taas seuraavat j.n.e. Katolinen kirkko panee hyvin suuren arvon juuri tälle apostoliselle suksessionille, sillä kirkko sanoo, että sen kautta ovat yhteydessä nykyiset piispat ja seurakunnat apostolien ja Kristuksen kanssa, „meidän Herramme ja Mestariimme kanssa“. Ja katoliselta kannalta katsoen semmoiset kirkot ja seurakunnat, joilla ei ole tätä apostolista suksessionia, eivät ole yhteydessä apostolien ja Jeesuksen Kristuksen kanssa. Sellaisilla seurakunnilla ei ole oikeaa jumalanpalvelusmuotoa. Ja meidän tiedämme, että Suomen kirkolla oli apostolinen suksessioni vuoteen 1884 saakka, jolloin se katkesi.

Me arvostelimme henkisesti tätä asiaa viime kerralla ja myöskin historiallisesti. Me emme voi tänään niitä toistaa, mutta meidän tulisi tätä apostolista suksessionia okkultisesti. Meidän pitäisi tutkia, mikä okkultinen tosiseikka on tällaisen opin takana mahdollisesti, ja mikä arvo on sillä okkultisella tosiseikalla. Itse asia meille kyllä tulee selviämään tänäänkin, niin että nekin, jotka eivät viime kerralla olleet mukana, pääsevät asiasta perille.

Tietysti, jos okkultisesti jotain asiaa tutkii ja arvostelee, se edellyttää jotain. „Okkultinen“ merkitsee salainen, salatieteellinen, „okkultisesti tutkia“ merkitsee, että tutkii tämän

asian näkymätöntä, salaista puolta. Ja tämä tietysti edellyttää, että ennenkuin me voimme edes kuunnella semmoista okkultista tutkimusta tai itse tutkia, että me uskomme, että yleensä asioilla ja tapahtumilla tässä näkyväisessä maailmassa on salattu ja näkymätön puolensa. Jos olemme materialisteja, silloin tietenkään ei ole mitään salattua puolta, ei salatieteellistä tutkimusta. Silloin olemme ratkaisseet kaikki asiat omalla tavallamme ja olemme sanoneet, että kaikki on sitä, mitä näillä viidellä aistilla havaitsemme. Mutta jos tahdomme kuulla jotain salatieteellisestä tutkimuksesta, edellytämme, että on olemassa jotain muuta, kuin näkyväinen maailma, on olemassa näkymätön kosmos, henkimaailma, ja että me ihmiset emme ole ainoastaan ruumiillisia olentoja, vaan myöskin henkiolentoja. Tämä on ensimmäinen edellytys kaikessa salatieteessä. Me olemme henkiolentoja ja henkiolentoina jäseninä henkimaailmassa, joka on tämän fyysisen maailman näkymätön puoli. Jokainen meistä tietää itsessään, että hän on ajatteleva, tahtova ja tunteva olento: hän kärsii, rakastaa, iloitsee, vihaa, ylenkatsoo. Ei se ole mitään ainetta, se on henkeä, sielua. Mutta vaikka näin tunnemme olevamme tahtovia, tietäviä olentoja, vaikka pidämme itseämme sielullisina olentoina, on se kuitenkin meille siksi hämärä käsite, että me voimme sanoa, että jokapäiväisessä käytännössä sittenkin pikemmin uskomme olevamme aineellisia olentoja, kuin henkiolentoja. Vasta semmoinen ihminen, joka on salatieteilijä ja salatieteellisesti kehittynyt, jolla on toisenlaiset aistit, havaintokyvyt, hän voi realisoida jokapäiväisessä käytännössä, että me ihmiset olemme henkiolentoja. Tämä on kuitenkin se välttämätön edellytys, johon meidän täytyy uskoa voidaksemme mitään okkultisia asioita ymmärtää. Henkimaailma on täynnä kaikenlaisia olentoja, ei ainoastaan meitä ihmisiä vainajina kuoleman jälkeen, vaan kaikenlaisia luonnonhenkiä, enkeleitä, jumalia – millä nimellä tahdomme niitä nimittää.

Kun nyt tahdomme – vaillinaisesti tietysti ja lyhyesti – selvittää itsellemme salatieteellisesti apostolista suksessionia,

silloin tahdomme kulkea päinvastaisessa järjestyksessä, kuin viime sunnuntaina. Silloin aloitimme Jeesuksesta Kristuksesta, jatkoimme apostoleihin ja sitten piispojen kautta nykyaikaan. Nyt tahdomme menetellä päinvastoin, nyt tahdomme kulkea nykyajasta taaksepäin, kunnes joudumme itse Mestarin luo. Ja koska tulisi liian monimutkaista ja liian pitkälistä tutkia kaikkia ilmiöitä pitkin historiallista aikaa, niin me kokoamme näitä ilmiöitä yhteen ja saamme sillä tavalla kolme suurta etappia, pysähdyskohtaa. Kiinnitämme huomiomme nykyaikaan ja sitten siirrymme kristinuskon alkuaikaan ja sitten apostoliseen aikaan ja Mestariin.

Apostolinen suksessioni tulee kysymykseen siis ennenkaikkea piispojen suhteen. Nyt kuvitelkaamme siis, millä tavalla piispanvihkimyksessä tuntee nykyaikainen piispa, mitä hän tuntee ja näkee. – Tietysti nämä ovat korkeita, kauniita ja vakavia asioita, ja vaikka asiaa henkisesti arvostelemme, emme tietenkään tahdo etsimällä etsiä mitään vikoja, emme arvostele sitä kaikkein vaillinaisimmissa ja epätäydellisimmissä puolissa, vaan otamme asian kaikista kauneimman puolen, silloin vasta olemme oikeutetut sitä arvostelemaan. Me ihmiset olemme hyvin nopeita arvosteluissamme, me tahdomme helposti nähdä asioissa ja ihmisissä heidän huonoja puoliaan ja luulemme, että olemme etevä arvosteluissamme, mutta sillä vaan näytämme, kuinka huonoja arvostelijoita olemme. Sillä jos tahdomme pätevästi arvostella ihmisiä ja asioita, täytyy meidän ennen kaikkea tuntea niiden kaikista parhaimmat puolet.

Otaksukaamme siis nyt, kun tahdomme näitä piispanvihkimyksiä katsella, että meillä sekä vihkivänä että vihittävänä piispana on syvästi uskovia, vakavia henkilöitä, vieläpä semmoisia, jotka ovat herkkiä tuntemaan, näkemään ja tajuamaan. Protestanttisessa kirkossa samoin kuin katolisessakin on vihkijänä piispa ja hänellä on kaksi apulaista, jotka myös ovat piispoja – ja sitten vihittävä piispa. Vihittävä piispa on luonnollisesti juhlallisessa mielentilassa. Kirkossa lauletaan, urut

soivat. Mitä juhlallisin on hetki, jolloin tälle vastavihittävälle piispalle uskotaan kirkon avaimet. Se piispa, joka on varsinaisena vihkijänä, ja myöskin toiset piispat, jotka määrättyinä hetkenä laskevat kätensä vihittävän pään päälle, ovat juhlallisessa mielentilassa. Ja varsinkin juuri sinä hetkenä, jolloin vihittävä piispa on polvillaan, ja vihkivä piispa seisoo hänen edessään ja toiset kaksi hänen takanaan ja laskevat kätensä hänen päänsä päälle, vihittävä tuntee merkillisiä värähtelyitä ruumiissaan, jos hän on herkkä. – Kaikkihan tiedämme, että jos kuulemme tai näemme jotain oikein kaunista, jos ihastumme johonkin ajatukseen, meissä voi jokin värähdellä, kylmä värähdys käy pitkin selkärankaa. – Sillä tavalla ihminen voi myöskin värähdellä uskonnosta. Ja kun piispa on tuolla polvillaan, ja toiset ovat laskeneet kätensä hänen päänsä päälle, niin hän tuntee, kuin suuri voima kulkisi hänen lävitseen. Ja jos tahtoisimme lyhyesti tulkita, kuvata, mitä tuo tunne vihittävän piispan sielussa vaikuttaa, niin sanoisimme, että protestanttinen piispa tuntee näin: „minä tahdon elää ja kuolla uskoni puolesta“. Ja liikutettuna kun hän on, hän tämän suuren juhlallisuuden aikana samalla näkee mielikuvituksessaan uskonsa sisällön, hän näkee, kuinka hänen uskonsa, joka on pyhä, korkea ja tosi, on siinä, että Isä Jumala lähetti ainokaisen Poikansa, Jeesuksen Kristuksen, maailmaan kuolemaan ihmisten syntien puolesta, ja kuinka Hänen kuolemansa on lunastanut meidät niin, että kun me uskossa otamme vastaan Jumalan armon Jeesuksessa, niin me olemme ikuisesti pelastetut. –

Tämmöinen on hänen uskonsa älyllinen sisältö. Ja hän tuntee, että se on totta, hän tahtoo elää ja kuolla sen puolesta. – Tämä on helpompaa itse ymmärtää kuin sanoilla kuvata. Mutta te voitte jokainen hengessänne asettua tuon vihittävän piispan sieluntilaan ja tuntea, mitä hän tuntee ja näkee. Silloin myöskin ymmärrätte, että vaikutus häneen on suuri. Se vaikutus häneen on niin suuri, että hän pitkin elämänsä sen muistaa ja tietää, että hänen pitää olla uskollinen tälle uskolle. Hän elää ja kuolee sen

puolesta, hän on varma, häntä ei voida järkyttää. – Minä puhun nyt kaikista kauneimmista esimerkeistä.

Jos taas siirrymme katselemaan katolista piispaa, kun hänet vihitään tähän virkaan, niin me huomaamme, että ilmiö hänen suhteensa on sama. Ero on oikeastaan vain hänen tunteensa sisällössä. Sillä kun katolinen piispa vihitään katolisessa kirkossa vielä komeampien juhlallisuuksien ohella, niin hän tuntee silloin, jos tulkitsemme lyhyesti: „minä tahdon elää ja kuolla kirkkoni puolesta, sillä kirkko on suuri, oikea, kirkolla on totuus, se on ihmiskunnan pelastaja, ulkopuolella sitä ei ole mitään pelastusta ihmiskunnalle. Se on Kristuksen edustaja, Jumalan edustaja täällä maan päällä, sillä on taivaan avaimet. Kirkko on mahtava, siis kirkon kautta käy ihmissielun tie autuuteen. Sentähden roomalaiskatolisen kirkon puolesta tahdon elää ja kuolla.“ –

Näin tuntee tuo roomalaiskatolinen piispa. Ja tuon juhlallisuuden aikana hän myös näkee uskonsa sisällön, ja se sisältö on sama kuin protestanttisen piispan. Hän myöskin näkee Jumalan armon Jeesuksessa Kristuksessa, Jeesuksen lunastuskuoleman, meidän pelastuksemme uskon kautta ja sen kautta, että omaksumme Jeesuksen Kristuksen elämän ja koetamme elää niin hyvin, kuin osaamme. Se on hänelle selvänä hänen tajunnassaan.

Täten huomaamme siis, että piispan vihkimyksessä on kaksi kohtaa, nimittäin piispan voiman tunne, hänen sielullinen värähtelynsä ja sitten hänen uskonsa sisältö, hänen näkemyksensä. En tietenkään tarkoita, että hän olisi selvänäköinen, mutta hän mielikuvituksessaan, hengessään näkee uskonsa sisällön, ja tämä vaikuttaa häneen mahtavasti. Sentähden me näemme varsinkin katolisissa maissa, kuinka ihania ihmisiä nuo papit saattavat olla. Tietysti protestanttisissa maissa myös on sellaisia, mutta näyttää, kuin katolisissa maissa olisi enemmän persoonallisesti puhtaita pappeja ja piispoja.

Nyt me sitten kysymme: mistä johtuvat nämä ilmiöt piispanvihkimyksessä, mistä johtuu tuo voimakas tunnelma ja tuo

selvä uskon sisällön näkeminen? – Tähän saamme vastauksen juuri okkultiselta tutkimukselta. Muistakaamme nyt, että ihminen on henkiolento. Tämä ei merkitse silloin, että hän olisi henki jossain aineettomassa, muodottomassa merkityksessä, vaan se merkitsee, että hänellä on henkinen muoto, että hän on henkiolento siinä merkityksessä, että hänellä on sieluruumis, toinen ruumis, kuin tämä fyysillisesti näkyväinen. Hän on olento, joka kuuluu henkimaailmaan, ja hänen yhteytensä henkimaailman kanssa on tuon sieluruumiin välittämä. Nyt me eläessämme tässä näkyväisessä maailmassa, ajatellessamme, tuntiessamme, tahtoessamme aivan kuin eritämme itsestämme jotain sielullista, meistä lähtee ajatuksia, tunteita, ne menevät ulos jonkinlaisina sielullisina ilmiöinä. Siis ihmisestä valuu hänen omaa sieluansa yhtämittaa. – Ne teistä, jotka olivat viime syksynä mukana luennoissa, muistavat ehkä, että silloin, kun puhuttiin sairaudesta ja terveydestä, puhuttiin paljon ihmisen näkyväisestä ja näkymättömistä ruumiista. Silloin kerrottiin, kuinka nämä asiat on saatu kokeellisesti todistetuiksi, kuinka ihmisestä valuu fluidumia, elämänvoimaa, ja se voi valua etenkin, jos hän tahtoo. Ihminen voi parantaa toisen ihmisen omalla elinvoimallaan. Kun äiti panee siunaavan ja hellän kätensä lapsensa kipeään kohtaan, poistuu kipu. Äidistä lähtee parantavaa magnetismia, ja samalla siinä vaikuttaa myös äidin hellä ajatus.

Siis, kun vihittävä piispa on polvillaan, ja toiset piispat asettavat kätensä hänen päänsä päälle, tuntuu hetki heistä kaikista vakavalta ja juhlalliselta. Vihkijäpiispat ovat itse täynnä tunnelmaa, he ajattelevat tämän hetken juhlallisuutta, he ajattelevat, että nyt on uusi paimen tuleva seurakuntaan, hänen täytyy nyt tästä lähtien uskollisesti palvella kirkkoa ja uskoa. Ja kun he asettavat kätensä vihittävän pään päälle, heistä valuu tai siirtyy vihittävään heidän voimakas ajatuksensa, uskonsa, tunnelmansa. Tämä voima, mikä siis lähtee vihkijäpiispoista, tuntuu vihittävässä semmoisena tunnelmana: „minä tahdon elää ja kuolla tämän asian puolesta“.

Mutta tähän ei rajoitu okkultinen totuus. Mehän huomasimme, että vihittävät piispat näkevät selvästi uskonsa sisällön. He näkevät, minkä puolesta he tahtovat elää ja kuolla: protestanttinen piispa enemmän uskon puolesta, katolinen ennen kaikkea kirkon. – Minkätähden tämä näkyy heidän hengessään niin selvästi? – Sillä on oma okkultinen syynsä, ja se on hyvin merkillinen. Se perustuu siihen tosiseikkaan, että ihmisten ajatukset ovat olioita. Kun okkultisesti katselemme tuommoista toimitusta, kuin piispanvihkimystä, niin näemme noiden piispojen yläpuolella henkimaailmassa ihmeellisen suuren, kauniin ja loistavan muodon. On aivan kuin suuri, sinisenharmaa, kaunis kyyhkyslintu lepäisi heidän yläpuolellaan. Ja tämän ihmeellisen linnuntapaisen muodon ympärillä ja ylä- ja alapuolella näemme monenlaisia luonnonhenkiä, vainajia, enkeliä, jumalia. Joillakuilla henkiolennoilla on aivan kuin näkymätön yhdysside tuon linnun kanssa, toiset paisuttavat rintaansa ja katsovat ylöspäin suuressa, autuaallisessa nautinnossa, toiset taas hymyilevät ystävällisesti ja puhaltavat voimaa tuohon ihmeelliseen lintuun. Ja siitä linnusta valuu jotain vihittävään piispaan toisten piispojen läpi ja myöskin välittömästi, niin että hän näkee, mitä näkee.

Tuo linnuntapainen on suuri, voimakas ajatusmuoto, elävä elementtaali, esoteerinen elementtaali, kirkon elementtaali, kirkon uskon ruumistuma. Kaikkien ihmisten usko pitkin vuosisatoja ja -tuhansia antaa voimansa tuolle kauniille ajatusmuodolle. Se ajatusmuoto on siis täynnä voimaa, niin että kun sen yhteyteen pääsee, valuu sen voima siihen yksilöön, joka siihen pääsee. On ihmeellinen suggestioni olemassa, ihmeellinen vuorovaikutus. Kaikki uskovaiset pitkin vuosisatoja ja -tuhansia lisäävät tämän elementin voimaa, ja se taas lisää jokaisen uskojan voimaa. Jokainen uskoja, joka pääsee sen yhteyteen, tuntee merkillistä voimaa itsessään. Ja semmoinen yhteyteen pääseminen tapahtuu juuri ennen kaikkea juhlatilaisuudessa, kuten piispanvihkimyksessä.

Tämmöinen okkultinen tosiseikka tulee niin kovin materialistiseksi, kun sitä fyysillisin sanoin kuvaa, tuntuu, kuin olisi kysymys hyvin joutavanpäiväisestä asiasta, mutta sitä se ei ole. Kaikki inhimilliset ajatukset ovat ajatuksia ja siis muotoja näkymättömässä maailmassa ja siis jonkinlaisia todellisuuksia, ne kuvaavat korkeampaa ja syvempää todellisuutta ja ovat parasta, mitä me osaamme luoda. Että protestanttisella samoin kuin katolisella kirkolla kuten kaikilla uskonlahkoilla ja seurakunnilla on tämmöinen uskon elementtaali – kullakin hieman erilainen – ei itessään ole mikään paha asia; en puhu halveksivasti, koetan kuvata, miten asia on okkultisesti katsoen.

Me voimme kaikki ihmetellä sitä seikkaa, että ihmiset ovat niin vakavia uskossaan. Joka oikein uskoo, on valmis elämään ja kuolemaan uskonsa puolesta, ja ihmiset kuitenkin uskovat niin erilaisilla maailmassa. Sentähden ajatteleva ihminen kysyy: „Missä on totuus?“ – Toinen sanoo: „Minä tiedän, että asia on niin“, ja toinen taas, että hänen uskonsa on oikea. Okkultinen mekanismi on tässä jutussa se, että on ensin synnytetty aikojen kuluessa voimakas, väkevä, elävä ajatusmuoto, elementtaali, joka jokaista uskojaa suojelee ja huoltaa kuin äiti lastaan. Se on ihmisiä yhdistävä joukkosielu. Ihmiset, jotka ovat tällä tavalla kiinni jossain yhteisessä uskossa, eivät vielä ole täydellisesti yksilöityneet, he ovat joukkosieluihmissä, on sama, mitä ihmisiä he ovat. Ei se ole mitään pahaa, se on paljon kauniimpaa kuin että ihminen heittäytyy välinpitämättömäksi olennoksi, joka on valmis tekemään pahaa saavuttaakseen omia itsekkäitä tarkoituksia. Tämmöinen ihminen koettaa ainakin jossain suhteessa olla epäitsekäs, hän tuntee ainakin määrättyitä ihmisiä veljikseen, ja hän tuntisi omantunnon tuskia, jos hän heitä pettäisi. Tällä uskon elementillä on suuri siveellinen vaikutus häneen; se auttaa häntä tuntemaan toisia samoin uskovia veljiksi ja olemaan heidän kanssaan välitön ja epäitsekäs. Uskon suurella elementillä on merkillinen tehtävä ihmiskunnan historiassa. Mutta tietysti se ihminen, joka alkaa etsiä totuutta, hän ei enää

tahdo olla joukkoihminen, hän juuri sanoo: „Minä tahtoisin tietää totuuden.“ Hän sillä vetoaa omiin inhimillisiin etuoikeuksiinsa: täytyy päästä vapaaksi, irti kaikesta harhaluulosta, verhoista, jotka sokaisevat hänen näkönsä.

Tämä on vaikein ja korkein vaatimus, minkä ihminen elämälle voi asettaa – ja kuitenkin se on jokaisen tehtävä joskus. Ainoastaan sanomalla näin elämälle: „minun täytyy itse päästä tuntemaan totuuden Jumala“, ihminen lähestyy sitä ahdasta porttia, joka vie elämään. Mutta noilla uskonelementeillä on suuri merkityksensä ihmisten kasvattajina, sillä niin kauan kuin ihmiset eivät uskalla itsenäisesti pyrkiä eteenpäin, auttavat ja kasvattavat ne heitä.

Siirtykäämme nyt katsauksessamme kauas taaksepäin ja menkäämme suoraan kristinuskon alkuaikoihin, niihin aikoihin, ennenkuin kirkko yhtyi valtioon, siis kolmeen ensimmäiseen vuosisataan. Silloin huomaamme ihan toista. Jos katselemme piispanvihkimystä sillä ajalla, niin näemme, että uskon sisältö on toinen. Kun piispa silloin on polvillaan, ja vihkijät laskevat kätensä hänen päänsä päälle, niin hän tuntee kyllä tuota voimaa, hän värähtelee kyllä, mutta kun me tulkitsemme älyllisesti, sanoissa hänen tunteensa, niin me selvästi huomaamme, että hän tuntee näin: „minä tahdon elämässä ja kuolemassa seurata Jeesusta. Minä, joka nyt tulen piispaksi, siis kaitsijaksi, paimeneksi, kuin toisten holhoojaksi, minun pitää katsella, että he kaikki kulkevat Jeesuksen jäljessä. Minun päälleni laskeutuu ääretön edesvastuu. Minun pitää itse kulkea Jeesuksen jäljissä, että toiset voisivat kulkea minun jäljissäni. Siis olkoot minun jalkani puhtaat, käteni puhtaat.“ –

Tällä tavalla tuntee silloin tuo piispa. Hänen tunteensa on ylen voimakas, hän tuntee puhdistuvansa, nousevansa, kulkevansa tuolla edellä toisten seuratessa hänen askeleitaan. Ja samalla, kun hän tämän tuntee, hän myöskin näkee uskonsa sisällön. Ja hänen uskonsa sisältö on tämä: Jeesus Kristus, Jumalan Poika, toi jumalanvaltakunnan meidän luoksemme. Hän

näytti meille tien jumalanvaltakuntaan. Hän antoi kaikki käskynsä, neuvonsa ja kehoituksensa meille, jotta tietäisimme, minkälainen on tuo tie, joka vie jumalanvaltakuntaan. Tämä jumalanvaltakunta, jossa Jeesus Kristus on mukana hallitsemassa, on kaikkien pyhien seurakunta täällä maan päällä ja henkimaailmassa kuoleman jälkeen. Pyhien seurakuntaan meidän siis pitää päästä, ja tie, joka vie siihen, on kaita. Jeesus näytti käskyissään ja neuvoissaan, mikä se tie on. –

Me huomaamme, että tämä sisältö oli todella toinen sekä uskossa että tunnelmassa, kuin nykyään. Ja me kysymme: missä on ylimeno? – Se on siinä, kun pyhien seurakunta, taivasten valtakunta muodostui ajatuksissa kirkoksi. Pyhä Augustinus, kaikista tunnetuin ja kunnioitetuin kirkkoisä jo sanoo ja tulee siihen, että kirkko on taivasten valtakunta maan päällä. Ja tietysti me ymmärrämme, että loogillisesti se olisi niin, jos kirkko olisi pyhien seurakunta. Pyhä Augustinus ehkä kylläkin tiesi tämän selvästi, ja hänen mielestään kirkko oli pyhä ja pyhien seurakunta, mutta tämä oli samalla ylimeno. Katolinen käsitys oli: kirkko on jumalanvaltakunta. – Mutta jumalanvaltakunta häipyi, ja kirkko jäi etualalle, ja katolinen kirkko tuli hyvin mahtavaksi. Protestanttinen reformatsioni nousi tätä käsitystä vastaan ja Luther pani painoa uskolle. – Mutta näinä ensimmäisinä kristittyinä aikoina oli uskon sisältö tämä.

Jos menemme nyt vielä kauemmas taakse, siihen aikaan, jolloin Mestari, Jeesus Kristus, vaelsi maan päällä, ja apostolit ja muut Häntä ympäröivät, niin mitä silloin huomaamme? Näemmekö Mestarin itsensä vihkivän jotain piispaksi? – Ei, ei. Hän sanoi opetuslapsille: „Menkää ulos ja puhukaa, opettakaa ihmisiä.“ – Hän siis kääntyi kaikkien puoleen niinkuin apostolien puoleen, mutta Hän ei vihkinyt ketään piispaksi. Ei meillä ole mitään kertomusta siitä, että Hän olisi laskenut kätensä jonkun päälle ja vihkinyt hänet. Meillä on kertomuksia siitä, että jos Hän laski kätensä jonkun pään päälle tai joku koski Häneen, niin hän parani, oli hän kuinka sairas tahansa, mutta ei Hän mitään

seremioja suorittanut. Miksi ei? Kuinka me ymmärrämme Mestarin esiintymisen? – Hänhän sanoo: „Jumalanvaltakunta on lähestynyt, sillä minä olen tämä jumalanvaltakunta, minä edustan jumalanvaltakuntaa välittömällä tavalla, sillä minussa on jumalanvaltakunta. Kaikki pyhät ihmiset muodostavat tämän jumalanvaltakunnan, jossa Isä välittömästi hallitsee. He muodostavat Salaisen Veljeskunnan, Valkoisen Veljeskunnan; nyt se lähestyy teitä, kun minä tulin teidän keskellette, sillä minussa se on, minä olen sitä, minä olen sen lähettiläs.“ –

Siis ihmiset, jotka tulivat Hänen luokseen, jotka näkivät Hänet, näkivät jumalanvaltakunnan, Salaisen Veljeskunnan, näkivät, mitä elämää Valkoinen Veljeskunta elää. Ja sentähden ei ole mitään muuta vihkimystä Hänen yhteydessään, kuin se, että opetuslapset sisässään enemmän ja enemmän saattoivat nähdä, kuka Hän oli, minkälainen ihminen Hän oli. Hän otti muutamat opetuslapsensa kirkastuksen vuorelle mukaansa, ja siellä tapahtui todella, kuin vihkimys heille, kun he näkivät vähän Mestarinsa salaisuutta, kun he saivat kurkistaa vähän verhojen taakse. Kun opetuslapset jollain tavalla tulivat vihityiksi apostoleiksi, piispoiksi, niin se vihkimys tapahtui näkymättömissä, sillä tavalla kyllä, että heidän silmänsä menivät auki näkemään totuutta, mutta ei ole mitään ajatuskuvia, elementtaaleja. Ei ollut silloin vielä varjoa niin kauan, kuin valo oli. Ainoa heidän näkemyksensä oli valon näkeminen. He saivat nähdä Mestarinsa kunnian, Valkoisen Veljeskunnan, he saivat tulla itse siihen sisään. Vasta kun Hän, heidän Mestarinsa kuoli ja läksi pois näkyväisestä maailmasta, vasta silloin oli jällelle jääneiden pakko muodostaa ajatuskuvia; kukaan heistä ei ollut niin täydellisesti Valkoisen Veljeskunnan lähettiläs ja edustaja, kuin Mestari oli ollut. Sentähden heidän mielessään muodostui kuvia Valkoisesta Veljeskunnasta, jumalanvaltakunnasta. Ne kuvat olivat lähellä totuutta, oli vain mitä ohkaisin verho totuuden päällä. Ja ne ensimmäiset kuvat, vaikka ne vähän enemmän aineellistuivat, olivat kuitenkin puhtaita ja kirkkaita: jumalanvaltakunta on pyhien seurakunta,

Valkoinen Veljeskunta, ja Jeesus näytti meille tien siihen. Siis meidän uskomme on se, että me uskomme Jeesuksen sanoihin, Hänen käskyihinsä ja neuvoihinsa, Hänen persoonallisuuteensa, että Hän oli rehellinen ja vilpitön, ja noudatamme Hänen käskyjään.

Me niin selvästi ymmärrämme, miten lähellä totuutta tämä oli alkuaikoina, mutta kuinka se itsestään enemmän ja enemmän hämmentyi, sillä heti Mestarin poistuttua oli Valo lähtenyt näkyväisestä maailmasta. Täytyi olla keinotekoinen valo, ja vaikka se oli lähellä Valoa, niin se tummeni ja tummeni. Ja tällä hetkellä on meillä maailmassa ainoastaan tumma varjo, Valoa ei ole.

Jos kysymme, onko vielä katolisessa opissa apostolisesta suksessionista perää, niin meidän täytyy sanoa henkisesti: siinä ei ole perää. Vaikka tuo sielullinen vaikutus piispasta piispaan kulkee, on kuitenkin uskon sisältö muuttunut, jokaisessa kirkossa on syntynyt tuo uskon elementtaali, joka on aivan kuin mikä portinvartija, sfinksi, joka peloittaa ihmisiä pois jumalanvaltakunnasta, estää heitä tulemasta yksilöiksi, jotka pyrkivät kaidalle tielle. Semmoisiksi ovat asiat muuttuneet vuosisatojen ja -tuhansien kuluessa. Ja me ymmärrämme, että henkisesti katsoen olivat Mestarit aivan oikeassa, kun kirjoittivat mr. Sinnett'ille – samoin kuin mad. Blavatsky kirjoitti – että apostolinen suksessionia on silmiinpistävä petosta. Se ei ole suksessionia siinä mielessä, kuin sen pitäisi olla. Jos se olisi sitä, silloin vielä tänä päivänä jokainen piispa ja pappi ja seurakuntalainen tietäisi, mitä on kristinusko, tietäisi, että se on Jeesuksen seuraamista. Jokainen piispa tietäisi, ettei hänen tehtävänsä ja toimensa ole minkään arvoista, ellei hän tiedä, mikä on Jeesuksen seuraamista, tunne Hänen käskyjään ja neuvojaan ja yritä toteuttaa niitä elämässään. Se olisi silloin hänen uskonsa sisältö, se veisi hänet Mestarin luo.

Mehän muistamme, että kaikista ensimmäisinä aikoina ei ollut mitään pappeja ja piispoja, jokainen kristitty oli pappi tai

piispa, jokainen välitti itse yhteytensä Jumalan kanssa. Asiat ovat muuttuneet, mutta vaikka ne ovat muuttuneet, me emme silti voi asettua tuomareiksi. Me tiedämme, että kehitys on ollut historiallinen, asiat ovat käyneet, niinkuin ovat käyneet, eivätkä ole muulla tavalla voineet käydä. Ja sentähden on välttämätöntä, että tulee silloin tällöin uusi sysäys Salaisen Veljeskunnan puolelta. Sentähden me sittenkin voimme iloita siitä, että ihmisillä on uskonnoissa, kirkollisissa menoissa ja jumalanpalvelusmuodoissa kuin todistus itselleen, että he pyrkivät johonkin parempaan, ylevämpään, korkeampaan kuin mitä on tämän maailman leipä.

* * *